

Klager, fordi jeg tror, at de allerfleste af Landets Sogneraad ikke fortjene, at der bliver rejst saadanne Klager over dem. Naar jeg endnu skal omtale de Satser, der ere nævnte her i det foreliggende Lovforslag, glemmer jeg selvfølgelig ikke, at der er føjet til i dette Lovforslags § 6: „De kommunale Myndigheder ere, hvor Omstændighederne maatte tale derfor, berettigede til at yde større Beløb i Understøttelse end de ovenfor nævnte højeste Beløb.“ Men naar man her har nævnt Beløb, hvis Maksimum er 400 Kr., forudsætter jeg, at man har tænkt sig, at det vilde blive det mest gængse Beløb. Jeg kan oplyse her, at i den Kommune, hvori mit Hjem ligger, Røgen-Sporup Kommune, er der en Familie, som i de senere Aar har faaet en Alderdomsunderstøttelse paa 600 Kr., hvilket jo er et betydeligt større Beløb, end hvad der anføres her. Jeg mener i det hele taget, at ingen offentlig Institution bedre er i Stand til at skønne over disse fattige Menneskers Trang end netop Sogneraadene. Man har ogsaa undertiden rejst som Anke mod den nuværende Lov, at der efter den bliver taget mere Hensyn til en Forbryder end til et ærligt, gammelt Menneske, idet en Forbryder modtager Æresoprejsning efter 5 Aars Forløb, og man saa siden ikke kan holde ham uden for Alderdomsunderstøttelse paa Grund af den Forbrydelse, hvorfor han allerede har faaet Æresoprejsning, hvorimod der kræves et længere Tidsrum for Folk, som ikke have begaaet nogen Forbrydelse. Jeg vilde der ikke have det mindste imod, at man satte et kortere Tidsrum for disse Mennesker, som ikke ere Forbrydere. Men hvis jeg er rigtig underrettet, var der vistnok i 1890—91 ogsaa ikke saa faa paa den Side, der var stemt for Alderdomsunderstøttelsesloven, som vare villige til at gaa ad den her antydede Vej. Naar man har hævdet, at det er urigtigt, at det er Forbryderne, som kunne komme i Betragtning efter 5 Aars Forløb, hvorimod de andre ikke kunne, vil jeg dog sige, at naar en Forbryder har faaet Æresoprejsning, har jeg bestandig opfattet det saaledes, siden Loven herom blev vedtagen, at saa skulde Pletten paa hans Navn fra Offentlighedens Side være slettet. Thi der vilde jo ingen Mening være i her paa Rigsdagen at vedtage en Lov om Æresoprejsning, naar man alligevel skulde have Lov at sige til vedkommende: Da du den Gang har været Forbryder, har været i Konflikt med Loven, kan du ikke tages i Betragtning. Det vilde være meningsløst

at lave en Lov om Æresoprejsning, naar ikke Meningen var den, at Forbrydelsen efter Oprejsningen ikke mere skulde komme Manden til Skade, heller ikke i det her omhandlede Tilfælde. Hvad jeg har tilsigtet ved disse Bemærkninger, er baade at tage den nugældende Alderdomsunderstøttelse i Forsvar og ligeledes at forsvare Sogneraadene. Der findes jo braadne Kar i alle Lande, og jeg staaer ikke her som Forsvarer for alle Sogneraad her i Landet, men jeg drister mig dog til at forsvare dem, for saa vidt jeg kender dem, over for den Slags Angreb. Jeg tror, at de gennemgaaende have forvaltet denne Sag godt. Jeg kan derfor ikke se, at der vil være vundet noget ved som her i Lovforslaget at anføre bestemte Beløb som Minimalsummer; det vil vistnok snarere være til Skade. Jeg vil slutte, saa jeg begynde, med at sige, at hvis der var en Mand, som vedkommende Sogneraad gerne vilde unde et mindre Beløb paa 50, 75 eller 100 Kr., eller hvad det nu var, men som man derimod ikke vilde give de 125 Kr., som er anført her som Minimalsum, vilde Følgen blive, at den Mand ikke fik noget. Saaledes som Forholdene nu ere, kunne Sogneraadene jo begynde med, hvad de anse for passende, og det betragter jeg netop som en Fordel.

Indenrigsministeren (Bramsen): I den hidtil forløbne Del af den Forhandling, som har fundet Sted om det foreliggende Lovforslag, er der ganske vist udtalt villige Ord om den bestaaende Alderdomsunderstøttelseslov fra 1891, men væsentlig er der dog fremsat en endog stærk Kritik over for denne Lov. Jeg selv har ved en tidligere tilfældig Lejlighed her i Salen udtalt — saa vidt jeg husker — de Ord, at jeg betragtede Loven som en beklagelig Kendsgerning, og i Fjor ved Finanslovbehandlingens i det andet Ting fremkom der et meget stærkt Angreb fra Venstres Ordførers Side paa den bestaaende Lov. Ved mange Lejligheder er der desuden fremsat Angreb paa den uden for Rigsdagen, og i det hele taget kan man vistnok sige, at hvis nogen Lov har været og er Genstand for Kritik i særegen Grad her til Lands, er det Loven om Alderdomsunderstøttelse af 1891. Nu har jeg ganske vist altid været af den Mening, at de etiske Betæneligheder — thi det er jo særlig saadanne, som ere komne frem — næppe ville gøre sig gældende i en saadan Grad, at de ville bevirke en Forandring af det bestaaende, forinden til saadanne etiske Be-